

Rock-rapport fra USA's vestkyst

SAN FRANCISCO (Politiken) — Måske kunne det være sket hvor som helst, men det var i San Francisco det skete.

Ungdomsoprøret det gode gamle fra 60erne — startede på så mange måder i S. F., omkring Berkeley-universitetet og i det hurtigt verdensberømte Haight-Ashbury. Det var her alt pludseligt, som fra dag til dag, skiftede farve, hvorefter en hel del mennesker foretog sig ganske andre ting end før. Det var dengang, men det satte sig spor alle vegne, i økologi, i mysticisme og i kollektivisme f.eks.

Men dog først og fremmest i musik, i rock and roll, eller som det stadig hed dengang: beat-musik.

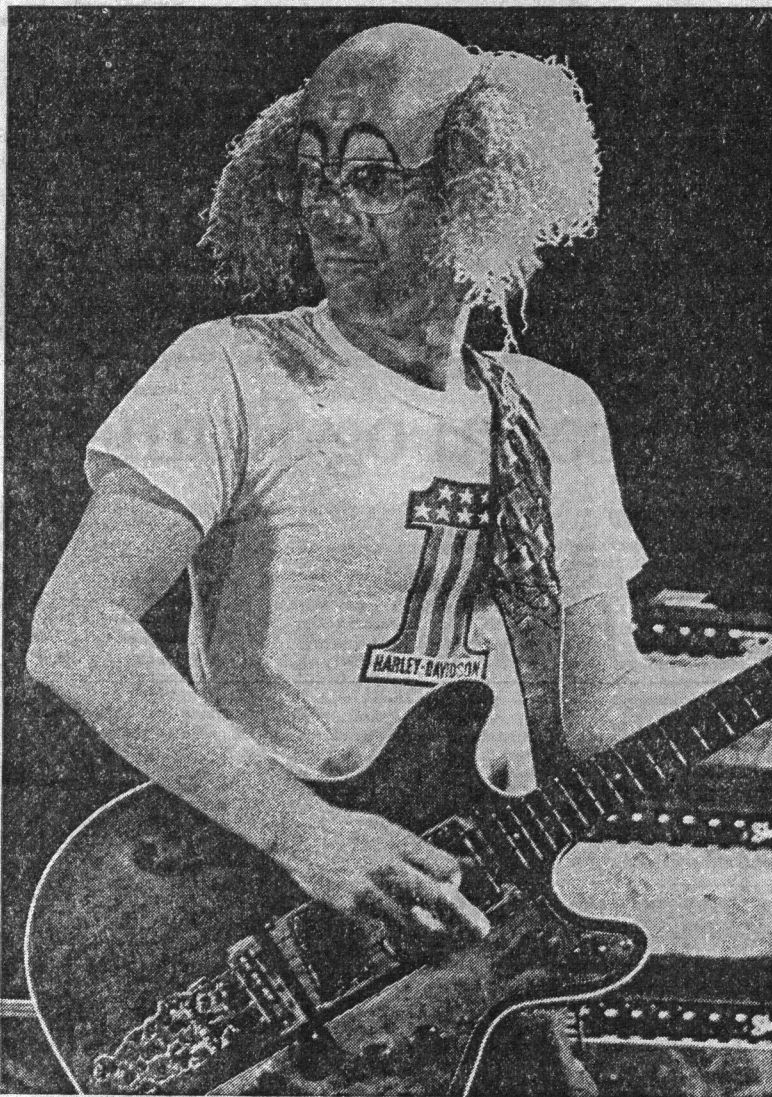
Og Vestkystens beat var noget specielt og uforveksleligt. Det var let, yndefuldt, lyst, dansende, drømmende. Vestkyst-grupperne — Greatful Dead, Jefferson Airplan, Quicksilver, Santana m.fl. — barokmusikens sommerfugle, fjernest af alle fra det tunge metal og de smadrede guitarrer.

I to år var Haight-Ashbury et sted, hvor alt kunne ske, et sted hvor et nyt fænomen blev afprøvet — indtil det bogstaveligt talt døde af det.

Når man i dag går i Haight-Ashbury-kvarteret — en snes blokke i San Franciscos sydlige udkant — er der intet tilbage af 60erne eller 60ernes ånd undtagen i de former, hvor historien nu engang stivner: plader, plakater, postkort fra 'dengang da ...'.

Men man kan købe guidebøger, der viser en rundt i kvarteret og udpeger nøjagtigt, hvor Greatful Deads hus lå, og hvor Jefferson Airplans hus stadig ligger med psykedelisk plankeværk og krydderhaven, hvor Janus Jopli boede og hvor Charlie Manson boede i det par år hele verden rettede sine øjne mod Haight-Ashbury. Man kan få kort over de steder, hvor de store koncerter og begivenheder fandt sted — de to gange Filmmore, East og West, Winterland og Avalon All Room. De er alle sammen lukkede nu og er blevet enten biografier eller parkeringspladser. Og i kvarteret Panhandle-Park, hvor der i sin tid var fri koncerter, gratis brune ris med LSD og kokset komsammen, er der nu jogging og boldspil gen.

TIDEN GÅR ting sker. Historiens ironi er, at det eneste sted, der er tilbage fra de gamle dage, er et sted med et noget blakket navn, en lille café ved navn Pall Mall. Den store lokale rock-promotor Bill Graham, der har promoveret alle Vestkyst-bands i tiens løb, sagde engang, at for ram døde Haight-Ashbury len dag 'denne svinske lille siks' begyndte at sælge Love Burgers. Nu er Haight aldeles dødt, men den svinske lille café ligger der stadig. Formentligt sælger den Disco Burgers. Folk derinde sidder og ser hinanden i øjnene,

Greatful Dead

mens de taler om, hvor interessant det er, at han er væd-d og hun skytte.

Som det er gået miljøet Haight-Ashbury er det gået de fleste af Vestkyst-grupperne: de er væk. Ikke i den forstand, at man ikke stadig kan finde dem eller i hvert fald opfange de enkelte musikere, men et brag som 1965-1969 (ca.) får de aldrig igen, og et sådant brag er svært at leve op til.

Hvorfor det måske er klogt af dem ikke at forsøge på det. De tilbageværende grupper holder en utrolig både lav og lokal profil. De består af musikere, der har været tilstrækkeligt omkring og som har lagt skillingen nok op til at sidde i et pænt hus i omegnen og dyrke deres børn og hobbies.

Ind imellem indspiller de så en ny plade — som regel med lidt mindre energi end sidst — men gammeldags turnéliv er de færdige med, denne afslappede overklasse.

Til gengæld er de stadig så

finkle, solidariske og spyttende som de var i deres Haight-Ashbury-dage. De fleste af de gamle Bay Area-bands spiller regelmæssigt for velgørende formål. Jefferson Starship, tidligere Airplan, var sidst ude og røre instrumenterne for at medvirke til at redde de udoende hvaler. Country Joe McDonald — der ifølge eget udsagn har det godt og til jul udsender 'alle tiders' dobbelt-LP på sit eget pladeselskab — var sidst i byen, ude fra Berkeley, for at syngte til fordel for en lokal beboerforening, et kunstner-kollektiv i spekulant-klemme. Greatful Dead spillede sidst for de blinde i Nepal (jo!), og i denne weekend afholder man den fjerde Bread & Roses festival, endnu en rock-velgørenheds-basar, hvor Neil Young, Joni Mitchell og mange andre støtter udbredelsen af levende musik til institutions-indsperrede.

Greatful Dead er ikke med der, men det er fordi The Dead for første gang i lang tid har taget imod et levende marathon-job: et tre ugers fast

engagement på Warfield teatret i San Francisco.

VESTKYSTEN er trofast. Det var muligvis ikke sket noget andet sted, men på to dage var de tre ugers billetter udsolgt pr. post — billetkontoret nåede aldrig at åbne. Arrangement: fornævnte Bill Graham.

Og bortset fra den enkelte udskiftning, der skyldtes et dødsfald i gruppen, møder Greatful Dead nu op hver aften i teatret til en fire timers koncert med ganske samme besætning som i sin tid var en del af Haight-Ashbury. Endnu har ikke et øje været tørt under koncerterne, der desuden skal resultere i (endnu) en dobbelt-live-LP, der igen kommer samtidig med at bandet — omsider — udsender en dokumentarfilm med glimt fra 15 års omtumlet tilværelse, redigeret af De Dødes ikke-ledende leder, Jerry Garcia.

Sloganet over teatret siger om gruppen: 'De er ikke de bedste til det de gør, de er de

eneste der gør det.' Måske kunne man have tilføjet: stadigvæk. De er de eneste, der i 1980 stadig tager lytteren med på en fire timers rejse i et musikalsk univers, der ikke er bundet til de mest populære recepter, men stadig er — med et misbrugt ord — psykedelisk. De Døde er de overlevende.

Og de er sandsynligvis også de eneste, der overlever sammen i gammeldags forstand. Sammenlignet med, f.eks., at det fornylig fremgik af et interview med Mick Jagger, at han talte med de øvrige Rolling Stones en gang i kvartalet pr. langdistancetelefon — eller sammenlignet med, at de fire medlemmer af Pink Floyd af skattemæssige grunde bor i hver sin del af verden og sjældent ses, men sender hinanden små kassette-demo-bånd, når de får en idé.

Greatful Dead fortjener sin hyldelse fuldt ud. Men det er alligevel en underligt dobbelttydighed, at det band, der ville have været det mest populære på Vestkysten i 1967, også er det i dag — selvom det stadig ikke sælger plader og aldrig har haft et hit. Status quo.

Og sådan virker musik-scenen over en bred bank. Der er ikke megen punk i S. F., ikke nær så meget som i København, hverken i klubberne eller på gaden. Der er megen jazz, og meget af den hører vi regelmæssigt i København. Sonny Rollins og Herbie Mann dropper forbi.

Og så er der forrygende af-sindigt megen blues, mere end der nogensinde har været før, som om cirklen — efter punk og disco — endnu en gang er nået rundt. The Bay Area har i år en blues-renæssance af dimensioner, Blues-klubber og festivaler skyder op som paddehatte eller som rock-klubber i 60erne.

NU ER DET i San Francisco man hører det, man før kaldte Chicago-blues, og det er i S. F. John Lee Hooker får sin 117. genfødsel. Som om Vestkysten først nu opdager, at blues er bunden i hele den rytmiske musik.

Men alligevel giver den generelle musik-scene i San Francisco og på Vestkysten — alt imens navne af alle arter dropper ud og ind af byen — et indtryk af afventen. Man venter i Haight-Ashbury, man venter på Berkeley, der nu er stille og arbejdsomt. Man 'venter og håber' — hvilket ifølge Greven af Monte Christo var 'essensen af al menneskelig visdom'. Man håber på nye signaler, nye omgange.

Og i mellemtiden klammer man sig til de evige californiske værdier, solen, vinen og roen. 'Fædrenes værdige sønner!' som N. F. S. Grundtvig sagde.

Omend uden den ironi, der pludselig får en til at føle sig gammel, når man går igennem Haight eller Berkeley i dag eller taler med Country Joe (uden fisk) om hans 'alletiders' alternative dobbelt-LP.

DAN TURÉLL